

Excursió a Santes Creus i Poblet

Diuenge passat, organitzat per l'Escola del Treball d'aquesta ciutat, s'efectuà una excursió a Santes Creus i Poblet.

Cuidaren dels detalls de l'organització, amb la cura que saben fer-ho, els professors senyor Canal, Casafont i Falgà i a Barcelona s'incorporà a l'expedició el professor senyor Miralles, qui ens il·lustrà, durant l'excursió, amb detallades i interessants explicacions.

Amb un despertar de dia esplèndid gosa rem el meravellós espectacle de les costes de Garrat, passant per davant dels nostres ulls com una interessant cinta cinematogràfica Castelldefels, la blanca Sitges, el Priorat, Vendrell i després d'una petita parada a Rodonyà per a esmorzar, entrem al monestir de Santes Creus, la magnífica joia arquitectònica que ofereix interessants mostres de les belles construccions romànico-gòtiques catalanes.

Del conjunt del grandios recinte destaquen per la seva magnificència els sepulcres dels reis Pere III i Jaume II de Catalunya i Aragó, del més florit estil gòtic; els dels Montcada, protectors del monestir; de l'almirall Roger de Llúria; el pati reial que unia el monestir amb el palau de Jaume II, quina esvelta escalinata i galeria recorda la del palau de la Generalitat, encara que en molt més reduïdes dimensions.

Des de Santes Creus, per Cabra, Barbrà, Montblanch i Esplugu de Francolí, arribem a Poblet en hora adequada per a dinar, ço que fem en un bell paratge prop del qual hi ha una font anomenada del ferro, la qual per aquest afany d'«explorar» el turisme, sens dubte per haver interpretat malament el mot «fomentar», està voltada d'una tanca de ferro i és necessari pagar deu cèntims per a beure'n aigua. Ja només manca, per a acabar de tenir aquells llocs perfectament organitzats econòmicament, que trobin el sistema de fer pagar l'aire que s'hi respira.

No direm res de l'entrada d'una pesseta establerta als monestirs de Santes Creus i Poblet; ens fem càrrec de les extraordinàries despeses que hi ha encara a fer per consolidar-los definitivament. Mes, ja no trobem tan bé la pesseta i les dues pessetes que s'han de pagar per a entrar un aparell fotogràfic. I trobem senzillament intolerables els deu cèntims de l'aigua.

Poblet impressiona per la seva grandiositat; diríem que és el monestir de Santes Creus corregit i augmentat; la sala capitular, els dormitoris de monjos i novicis, el celler, l'església, el claustre, d'estil igual o molt semblant, però de més vastes dimensions i més florit estil. A remarcar els

finestrals del palau del Rei Martí, les tombes reials, la dels Cardona, en la que descansen provisionalment les restes del Príncep de Viana, i la de la Comtessa d'Empúries.

De tornada, remuntem el coll de Lilla i des del seu cim albirem el magnífic panorama del Camp de Tarragona a una banda i la comarca del Bergadà a l'altra; visió magnífica per la seva bellesa, augmentada per la llum multicolor del començar del cap vespre. Una parada a Valls per a fer els honors al seu anís famós i a marxar forçades per Vendrell, Vilatranea i Barcelona, cap a Granollers, on fórem rebuts amb un magnífic i imponent ruixat. Era un adequat remat a una jornada durant la qual no havíem vist ni tocat res que no fos magnífic i imponent.

En resum, una gran jornada d'esplai espiritual, perfectament aprofitada.

P. FORT

14 maig 1936.

femina

Novel·lats per a senyora Anselm Clavé, 36

El meu humil homenatge

Als artistes granollerins
J. M.ª Ruera, F. Serra i
A. Cumella, amb ver afecte.

*Humil admirador de la vostra obra,
vull mostrar-vos l'afecte del meu cor.
Perdoneu si la meua ploma es pobre;
la meua intenció és tota d'or.*

*He copsat el silenci que acompanya
vostre pelegrinatge per l'atzar;
entre els camins que menen a l'entranya
heu bastit una església per vostre art.*

*Imatges del moment han viscut clares
entre llacs d'aigües quietes; somni esquerp
que ha marcat l'esperança en vostres cares.
les forces creadores d'un nou verb.*

*Síguí el triomf el company de vostres gestes
perfilat en el blau dels horitzons...
Aquell sol que somriu totes les festes
porti un raig del vostre art enllà dels monts.*

*Compositor, Pintor i Ceramista;
vol de tres arts i un sol anhel només;
en cada art, viu una ànima d'artista
i en cada artista, el nom de Granollers.*

F. POLLS I VALLS

DXC

Rebel·lió a bord

Sempre hem sustentat que quan els americans volen fer història en les pel·lícules, fan només que paròdies, per no dir bestieses. L'ànima de la història o de l'anècdota històrica no radica mai en el circumstancial ni en l'espectacular, sinó que la seva valor única és aquell caire moral i popular que la fa perdurable a través dels segles.

La evocació de la «Bounty» i la insurrecció a bord és la vestidura necessària per a la comprensió d'una radical transformació de les lleis marítimes angleses, constituïnt aquest nexa honorífic que avui és consubstancial amb elles. Però els episodis purament formals de l'esdeveniment són poca cosa per a una pel·lícula que vol ésser d'envergadura. Clar que no hi ha discussió possible en faç del treball meritori d'un Charles Laughon, d'un Gable i d'un Tone, però ma'grat aquestes valors destacades, el film resulta pesat i monòton. Ens produeix l'efecte del «Kolossal» teutó; molt colossal, però monòton, fred.

El director del film glosa el mar i l'aire amb el velaige de la «Bounty» amb no poc encert però ens vé a la memòria aquella sortida del port d'aquell veler de «Marietta la traviesa» en mans de Van Dyke i la «Bounty», amb tota la seva majestat històrica ens decepciona. Ens p'anyem que un bon film no sigui completament un bon film.

lito

Una pel·lícula de propaganda per a l'acció de França al Marroc. Bona pel·lícula. Té el do de fer viure al Marroc durant dues hores llargues i fins habituar-vos a aquell ambient. Molt bé de plasticitat i de so, però el Marroc té quelcom d'invencible per a la cambra fotogràfica. Recordeu aquella fotografia d'«Atlàntida» de Pasb? Un excés de lluminositat la fa borrosa i furta el perfil dels termes. El mateix defecte ocorre amb «lito». Serà que el Mogreb té quelcom màgic, inclús per a la fotografia? L'enigma mortificant del desert, traspua en l'esguard dels bereberes i plana per damunt d'aquella parla i d'aquelles cantarelles guturals. Com a «Atlàntida», en «lito» es fa sentir aquesta atracció misteriosa de l'Àfrica, al desert, a la vall i a les muntanyes. Obsessiona, lliga i desespera.

No podem, en «lito», deixar d'evocar aquell soterrani on la majestuosa bellesa d'Atlàntida afollava i matava sempre en silenci.

L'ALTRE